

„Ata! Jožka ni!“

Rezika in Jožek sta bila prav pridna otroka. Zlasti sta kazala veselje do kmečkega dela, bodisi na polju, bodisi doma. Če je bilo le mogoče, sta pomagala materi ali očetu pri kakem opravilu. Materi sta nanese v kuhinjo potrebnih drv, očetu pa sta večkrat pomagala krmiti živino. In ravno pri tem je imel Jožek nekoč smolo.

Oče so jemali Jožka in Reziko s seboj na skedenj, kjer so pripravljali krmo za živino. Na skednju so bile luknje, takozvane „line“, skozi katere se je porivala živini klaja v jasli. Pred te line so pripravili oče določeno množino krme, in Jožek ali Rezika sta jo porinila skozi.

Jožek se je pri tem obnašal resno in samozavestno, kakor kak imeniten gospodar. Nekoč pa je delal s preveliko gorečnostjo. Nagnil se je preveč nad lino — in se prekopicnil v jasli.

Kaj si je pri tem Rezika mislila, se ne vé; vsekako se ji je čudno zdelo, zakaj je ubral Jožek tako kratko pot v hlev. Malo začudeno, a čisto hladnokrvno reče očetu, ki so bili ravno pred skednjem: „Ata, Jožka ni!“ „Kje pa je?“ vprašajo oče.

„V jasliah,“ odgovori Rezika počasi. Očetu se je takoj zazdelo, kaj se je moralo zgoditi. Hitro tekó v hlev in najdejo Jožka vsega prepalega v jasliah, živina pa je vsa plašna gledala, odkod naenkrat tako čudna klaja.

Jožek se k sreči ni veliko pobil, le na glavi je dobil malo prasko. Od tega časa ni več hotel iti živine krmit. Rezike pa še sedaj bolj ne ujeziš, kakor če jo vprašaš: „Ali morda Jožka ni?“

Fr. Zdravko.

Med svet...

Polnega lica,
Zlatih oči
Svetu v naročje
Vrni se mi!

Rožice bujne
Kmalu zvenó,
Enkrat v življenju
Nam le cvetó ...

Trnje požene,
Duh otemni,
Svet nam vabljev je
Le za oči ...

